

ved Forkyndelser, Indkaldelser og lign., hvorimod der ikke vil paahvile Kommunerne nogen Pligt til at yde Erstatning for de Honorarer, der mange Steder oppebæres af Betjente for Tilsyn med offentlige Baller, Fester og lign., saafremt der sker en Ændring i Adgangen til at oppebære saadanne. Ejheller skal Kommunen yde Godtgørelse for Vederlag, der er ydede for særlig byrdefuld Tjeneste, der nu bortfalder. Endvidere maa Kommunerne yde Erstatning til Betjente, der hidtil har haft Ret til fri Læge, Medicin og Hospitalsophold for sig selv og eventuelt ogsaa for deres Familie; hvorledes denne Erstatning skal fikses og indgaa i det her omhandlede Tillæg bør afgøres ved Forhandling mellem Tjenestemændene i de enkelte Kommuner og vedkommende Kommuner.

Om Fordelingen mellem Stat og Kommune af Byrderne til Politiet, hvorom Bestemmelserne findes i Paragraffens 2.—4. og 6. Stk., er talt foran (Sp. 6213—20), hvorfor der paa dette Sted kan henvises dertil. En særlig Bestemmelse har maattet træffes vedrørende de sønderjydske Kommuner, idet disses Forhold har været Genstand for særlig Ordning ved Lov Nr. 55 af 13. Februar 1922. Herefter maa det antages, at disse Kommuner nu betaler et mindre Beløb til Ordenspolitiets Opretholdelse, end dette i det hele koster, idet Staten betaler, hvad der medgaar hertil udover de efter Indbyggernes Antal paalignede Kvota, medens den i det foreliggende Forslag nævnte Del af Udgifterne, der skal udredes af Kommunerne, selvfølgelig maa beregnes efter det til Politivæsenet virkelig medgaaede Beløb. Et Forbehold med Hensyn til de særlige Udgifter til Grænsetilsynet er gjort i det følgende Punktum.

Medens det findes naturligt, at de af Kommunerne til Politiet anskaffede Uniformer og Politiets øvrige Udrustning uden videre overgaar til Staten fra Lovens Ikrafttræden, bør Kommunerne formentlig have Godtgørelse for de betydelige Værdier, som de til Politiet anskaffede Udrykningsvogne m. v. repræsenterer, forsaavidt disse udelukkende har været benyttede af Politiet og ikke tillige har tjent andre kommunale eller private Interesser. Vederlaget er tænkt fastsat efter Befordringsmidlernes Værdi i Overgangsøjeblikket, og maa i Mangel af Overenskomst fastsættes ved Vurdering. Nærmere Regler om denne Vurderings Former anses overflødig, idet det er en Selvfølge, at den i sidste Instans maa foretages af retslig udmeldte Mænd, men iøvrigt bør foretages efter Regler, som Stat og Kommune enes om.

En Vanskelighed ved Overgangen fra et kommunalt Politi til et Statspoliti, beror paa, at det maa anses for tvivlsomt, hvorvidt det ved en Lovbestemmelse kan paalægges de kommunale Tjenestemænd at overgaa i Statens Tjeneste, idet det i forskellige kommunale Vedtægter er udtalt, at en Tjenestemand, hvis den Stilling, hvori han er ansat, nedlægges, har Ret til Ventepenge og senere Afsked med Pension, medmindre han ansættes i en anden lignende Stilling indenfor Kommunen. I Paragraffens 7. Stk. har man derfor foreslaet, at de Tjenestemænd, der ikke maatte søge Overgang til Statens Tjeneste, kan vedblive at forrette Polititjeneste paa samme Vilkaar som hidtil. Der vil derved opstaa en Overgangstilstand, som vel ikke er uden Betænkeligheder, og som paa forskellig Maade kan berede Vanskeligheder, navnlig hvis det kommer til at dreje sig om et større Antal af Polititjenestemænd. Man gaar dog ud fra, at Vanskelighederne i Løbet af forholdsvis kort Tid vil kunne overvindes. De Tvivlsspørgsmaal, der kan opstaa med Hensyn til disse Betjentes Forhold, skal forelægges Justitsministeren til Afgørelse, efter at Politimesteren har indhentet Erklæring fra Politiraadet, hvor der findes Repræsentanter for de interesserede Parter. Det er ikke Hensigten, at Tvivlsspørgsmaal ikke skal kunne forelægges Domstolene, hvis de efter deres Karakter iøvrigt henhører under disses Afgørelse. Da de til Lønning af disse Tjenestemænd medgaaende